

Klote huisarts

In Amsterdam woon ik naast een huisarts. Bijna met pensioen, kerngezond, iedere dag zie ik hem sporten. Dat moet ook wel, want hij onderkent wat je moet kunnen leveren met een veel jongere vrouw. In mijn ogen is hij gort saai. Maar mensen kunnen je toch aardig verrassen. Vanmorgen zag ik hem in een auto stappen met een op zijn kenteken geregistreerde invalideparkeerplaats. Notabene met een skibox op het dak. Ik spreek 'm aan en zeg: 'Ach, toch geen artrose, Parkinson, ALS, of meer van dat soort ellende welke onze lieve heer ongevraagd op je pad kan sturen?' Ik vraag hem 'Waarom doe je dit je bent kerngezond?' 'Het is een handigheidje', antwoordt hij..... 'moeilijk parkeren hè in Amsterdam.' Let wel dit handigheidje is een vloek in het gezicht van Hippocrates en het parkeerbeleid van de gemeente Amsterdam. Ondertussen met zijn collega's in het gezondheidscentrum maar janken over de controles van zorgverzekeraars. Op deze ochtend besef ik dat de mens tot slechte dingen in staat is en dat ik daar ook onderdeel van ben. Wat doet een mens als je met zoiets onrechtvaardigs wordt geconfronteerd? Vanavond lekker anoniem in het donker zijn banden lek steken. Heimelijk mijn vrienden uit het woonwagenkamp in Oss even tippen voor een klusje boven de rivieren? Onzin natuurlijk, want zoals Rutger Bregman stelt: de meeste mensen deugen. Wat mij het meest intrigeert, is mijn selectieve verontwaardiging. Waarom is de klemmende deur van de timmerman, de politieman die in het weekend door rood licht rijdt minder erg? Waarom krijg ik geen hoge bloeddruk van het krijspaleis van bestuurders over zorgverzekeraars. Waarom ben ik niet ontregeld door de medisch specialist die heimelijk naar Astro TV kijkt en daarmee alles ondermijnt wat "evidencebeest" is? Het leert mij dat het verdomd lastig is om iemand over integriteit aan te spreken. Bovendien is de grens tussen wat je fout doet of wat je een handigheidje zou kunnen noemen contextgebonden. In deze ingewikkeldheid van vertrouwen en controles bewegen zorgondernemers en zorgverzekeraars zich. Alles overpeinzend kom ik tot de conclusie dat ik zelf recht heb op een tweede parkeervergunning voor een prikkie. Dat is goud waard in Amsterdam. De verleiding is groot, want wellicht huist er in mij ook zoiets als een klote huisarts.